

Başlangıçta babasının, daha sonra da bizzat kendi nüfuzu ile devrinin olaylarında önemli rol oynayan ve itibarını hemen daima koruyan Abdullah Efendi mezarım ve teşrifati seven, ihtişama düşkün bir kişiydi. Köklü ailesinden gelen büyük bir servete sahip olup Bebek'te bugün Mısır konsolosluğu olarak kullanılan binanın yerinde yalısı, Üsküdar Tunusbağ'ında da bir konağı vardı.

BİBLİYOGRAFYA :

Åsım, *Tarih*, I, 293; II, 46; Şânizâde, *Tarih*, I, 399; II, 114, 234-237, 262, 334; IV, 112; Atâ Bey, *Tarih*, III, 72; Lutfî, *Tarih*, I, 146; VIII, 190; *Devhatü'l-meşâyiğ*, s. 122-123; *Sicill-i Osmânî*, II, 396; *İlmiyye Salnâmesi*, s. 574-577.

MEHMET İPŞİRLİ

DÜRRİZÂDE MEHMED ÂRİF EFENDİ

(1740-1800)

Osmanlı şeyhülislâmı.

İstanbul'da doğdu. Şeyhülislâm Dürrizâde Mustafa Efendi'nin oğludur. Küçük yaşta babasından ve çevresindeki âlimlerden ilim tahsiline başladı. 1754'te hâriç derecesiyle icâzet aldı. Bazı medreselerde müderrislik yaptıktan sonra 1766-1767'de Yenişehir, 1774'te Mekke kadılığı pâyesiyile Bursa, 1780'de İstanbul kadısı, 1782'de nakîbüleşraf oldu. Dürrizâde ailesinden ilk nakîbüleşraf olan Ârif Efendi'dir. Anadolu kazaskerliği pâyesini aldıktan sonra 1783'te bilfiil Anadolu, 1784'te ise Rumeli kazaskerliğine getirildi. Şeyhülislâm Arapzâde Atâullah Efendi'nin ölümü üzerine 23 Ağustos 1785 tarihinde şeyhülislâm oldu. Beş buçuk ay görev yaptıktan sonra 10 Şubat 1786'da sebpsiz olarak azledildi. 1789'da şeyhülislâm olan Hamidzâde Mustafa Efendi, o sırada ulemâ arasındaki bazı anlaşmazlıkları ileri sürerek onların İstanbul dışına gönderilmesi hususunda III. Selim'den aldığı yetkiyle eski şeyhülislâmlardan Dürrizâde Ârif, Müftizâde Ahmed ve Mehmed Kâmil efendileri arpalıkları olan Kütahya, Ankara ve Keşan'a gönderdi. Bu arada hacca giden Dürrizâde Tâif'te oturmaya mecbur edildiyse de daha sonra arpalığı olan Kütahya'ya dönmesine izin verildi. Ancak 1791'de Mekki Mehmed Efendi'nin şeyhülislâmlığı sırasında İstanbul'a döndü, hemen ardından da onun azli üzerine 12 Temmuz 1792'de III. Selim tarafından ikinci defa şeyhülislâmlığa getirildi. Ârif Efen-

Dürrizâde Mehmed Ârif Efendi'nin Edirnekapı Mezarlığı'ndaki kabrinin tahrip edilmeden önce çekilmiş bir resmi (M. Orhan Bayrak, *İstanbul'da Gömülü Meşhur Adamlar*, İstanbul 1979, s. 76)

di göreve başladıktan sonra ilk iş olarak rakibi Hamidzâde'yi Manisa'da oturmaya mecbur etti. Ayrıca onun çeşitli yerlere gönderdiği diğer ulemânın İstanbul'a dönmesini sağladı. Bundan başka kadılık nizamı ile ilgili bir metin hazırlayarak bunun uygulanması için III. Selim'den bir hatt-ı hümâyın aldı. Bu metinde kadıların alacağı harçlar belirleniyor, ileri gelen ilmiye mensuplarından her birinin ne kadar mülâzım vereceği tesbit ediliyordu. Ayrıca mesleğin itibarının korunması ve kimseye iltimasla görev verilmemesi isteniyordu.

Dürrizâde altı yıldan fazla süren bu ikinci şeyhülislâmlığından, Pazvandoğlu Osman Ağa'nın Rumeli'de bazı kaleleri ele geçirip halka eziyet etmesi, ayrıca Fransızlar'ın Mısır'ı işgali gibi olaylarda kusurlu görülen Sadrazam İzzet Mehmed Paşa ile birlikte azledildi (30 Ağustos 1798). Bir süre Bursa'da oturdu, İstanbul'a dönmesine izin verildikten sonra 20 Cemâziyelevvel 1215'te (9 Ekim 1800) vefat etti. Mezarı Eğrikapı'dadır. Kaynaklarda son derece nazik ve hayır sever bir kimse olarak nitelendirilen Mehmed Ârif Efendi, dönemindeki islahat ve yenileşme hareketlerinin önemine ve gereğine inanmıştı. Halk tarafından çok sevildiği gibi yenilik taraftarı olması dolayısıyla III. Selim'in de takdirini kazanmıştı. Dürrizâde Ârif Efendi'nin *Netice-tü'l-İfetâvâ** adlı eseri meşhur olup basılmıştır (İstanbul 1237, 1265). Oğlu Abdullah Efendi II. Mahmud döneminde şeyhülislâmlık yapmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Vâsıf, *Tarih* (İlgürel), s. 284-285; *Devhatü'l-meşâyiğ*, s. 109-110; Cevdet, *Tarih*, III, 261; VII, 97-98; *Sicill-i Osmânî*, III, 267; *İlmiyye Salnâmesi*, s. 553-554; *Osmanlı Müellifleri*, II, 62; Uzunçarşılı, *İlmiye Teşkilâtı*, s. 256-260; a.m.f., *Osmanlı Tarihi*, IV/2, s. 502-503; Ahmet Özel, *Hanefî Fıkıh Alimleri*, Ankara 1990, s. 144-145.

MEHMET İPŞİRLİ

DÜRRİZÂDE MEHMED ATÂULLAH EFENDİ

(ö. 1199/1785)

Osmanlı şeyhülislâmı.

1142'de (1729) doğdu. Şeyhülislâm Dürrizâde Mustafa Efendi'nin oğludur. İlk tahsilini babasından gördü ve şeyhülislâm çocuklarına tanınan imtiyazdan faydalanıp 1736'da henüz yedi yaşında iken aldığı icâzete itibarı olarak müderrislik pâyesini elde etti. Uzunca bir süre daha tahsil hayatına devam ettikten sonra 1759 yılında Selânik kadısı oldu. 1178'de (1764-65) Mekke kadılığı pâyesini aldı, 1769'da İstanbul kadılığına getirildi. Bunun ardından uzun bir süre mâzul kaldı. 1774'te Anadolu kazaskeri oldu, bir yıl sonra azledilince Gümülcine civarında bazı yerler kendisine arpalık olarak verildi. 1778 ve 1782'de iki defa Rumeli kazaskerliği yaptı. Karahisârî Seyyid İbrâhim Efendi'nin vefatı üzerine 20 Mayıs 1783'te saraya davet edilerek Sadrazam Halil Hamid Paşa'nın hazır bulunduğu bir merasimle şeyhülislâmlığa tayin edildi. Rumelihisarı'ndaki yalısı uzak olduğundan tebrik merasimi, eski şeyhülislâmlardan Şerif Efendi'nin Hocapaşa'daki konağında yapılmıştı (Enverî, vr. 30^b).

Mehmed Atâullah Efendi'nin şeyhülislâmlığı sırasında devleti meşgul eden en önemli mesele Osmanlı-Rus harbi idi. Bu konuda şeyhülislâm konağında yapılan meşveret meclisindeki konuşmaları ayrıntılı olarak veren Cevdet Paşa'nın *Tarih*'inden (III, 16-24) anlaşıldığına göre bu toplantılarda şeyhülislâm ateşli konuşmalar yapmış ve yetkililerin Rusya ile savaş konusundaki tereddütleri karşısında, "Moskovlu Kırım'ı açıktan açığa zaptetti, sükût mu edelim?" diyerek savaş açılmasını teşvik etmiştir.

İki yıl kadar şeyhülislâmlık makamında kalan Atâullah Efendi, Sadrazam Halil Hamid Paşa'nın I. Abdülhamid'i tahttan indirip yerine yenilik taraftarı Selim'i geçirme teşebbüsünde onunla birlikte hareket ettiği gerekçesiyle 11 Mart 1785'te azledildi. Önce Rumelihisarı'ndaki yalısında oturmasına izin verildiyse de daha sonra sürgüne gönderilmesi kararlaştırıldı. Deniz yoluyla Hicaz'a gitmesine müsaade edilen Mehmed Atâullah Efendi, kethüdâsı Osman Efendi ile yola çıkmış, ancak Gelibolu'ya vardığında vefat ederek oraya gömülmüştür. Ölüm sebebi olarak Ahmed Vâsıf Efendi (*Tarih* [İl-